TEISMO SPRENDIMAS

2013 m. liepos 22 d.

byloje E-15/12

Jan Anfinn Wahl prieš Islandijos valstybę

(EEE 3 straipsnis – EEE 7 straipsnis – Direktyvų įgyvendinimo forma ir būdas – Direktyva 2004/38/EB – Laisvas EEE piliečių judėjimas – Teisės įvažiuoti į šalį apribojimai – Procedūrinės garantijos)

(2013/C 309/06)

2013 m. liepos 22 d., išnagrinėjęs Islandijos Aukščiausiojo Teismo *Hæstiréttur Íslands* prašymą, pateiktą pagal ELPA valstybių susitarimo dėl Priežiūros institucijos ir Teisingumo Teismo įsteigimo 34 straipsnį, dėl 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje 27 straipsnio aiškinimo byloje E-15/12 *Jan Anfinn Wahl prieš Islandijos valstybę*, Teismas, sudarytas iš pirmininko (teisėjo pranešėjo) Carl Baudenbacher ir teisėjų Per Christiansen bei Páll Hreinsson, priėmė sprendimą, kurio rezoliucinė dalis yra tokia:

1. Pagal EEE 7 straipsnį EEE ir ELPA valstybė gali pasirinkti Direktyvai 2004/38/EB prilygstančio akto įgyvendinimo vidaus teisinėje sistemoje formą ir būdą. Atsižvelgiant į teisines aplinkybes, direktyvai įgyvendinti ne visada būtina priimti teisėkūros priemonę, jei direktyvos įgyvendinimas yra neabejotinai privalomas ir pakankamai konkretus, tikslus bei aiškus, kad būtų tenkinamas teisinio tikrumo reikalavimas.

2. EEE valstybei užtenka pagrįsti pagal direktyvos 27 straipsnį priimtą sprendimą nesuteikti kitos EEE valstybės piliečiui leidimo įvažiuoti į jos teritoriją dėl valstybinės politikos ir (arba) visuomenės saugumo priežasčių vien tik pavojaus vertinimu, kurį atliekant vertinamas asmens pritarimo naujiems organizacijos, kuriai jis priklauso, įstatams poveikis ir kuriame daroma išvada, kad organizacija turi ryšių su nusikalstamomis organizacijomis ir kad ten, kur tokiai organizacijai pavyko įsikurti, organizuotas nusikalstamumas padidėjo. Taip pat reikalaujama, kad vertinimas būtų grindžiamas vien tik asmens elgesiu. Be to, asmens elgesys turi kelti tikrą ir pakankamai rimtą pavojų vienam iš pagrindinių visuomenės interesų, o teisės įvažiuoti į šalį apribojimas turi būti proporcingas. Ar šių reikalavimų laikomasi, turi nustatyti nacionalinis teismas, atsižvelgdamas į svarbias faktines ir teisines aplinkybes.

3. EEE valstybė negali būti įpareigota pripažinti organizaciją arba narystę joje neteisėta tol, kol ji pagal direktyvos 27 straipsnį neatsisakė suteikti tos organizacijos nariui, kuris yra kitos EEE valstybės pilietis, leidimo įvažiuoti į jos teritoriją, jei susidariusiomis aplinkybėmis toks pripažinimas laikomas netinkamu. Tačiau EEE valstybė turi būti aiškiai nustačiusi savo poziciją dėl tokios organizacijos veiklos ir, jei tą veiklą laiko keliančia pavojų valstybinei politikai ir (arba) visuomenės saugumui, turi imtis administracinių priemonių tokiai veiklai pažaboti.

4. Kad pagal direktyvos 27 straipsnio 1 dalį leidimo nesuteikimą būtų galima motyvuoti valstybine politika ir (arba) visuomenės saugumu, neužtenka, kad EEE valstybė baustinu laikytų asmens susimokymą su kitu padaryti veiką, kuri yra viena iš nusikalstamos organizacijos veiklos rūšių.

5. Nacionalinė administracija turi užtikrinti, kad būtų pakankamai įrodymų pagal direktyvos 27 straipsnio 2 dalį daryti išvadą, jog asmens elgesys galėjo kelti tikrą ir pakankamai rimtą pavojų vienam iš pagrindinių visuomenės interesų. Ar taip yra, turi nustatyti nacionalinis teismas, laikydamasis lygiavertiškumo ir veiksmingumo principų.